

Arrest

nr. 39 920 van 9 maart 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 19 januari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 januari 2010 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Sierra Leonese nationaliteit verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 3 december 2008.

Op 5 december 2008 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Op 30 juni 2009 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker worden geweigerd.

Op 28 juli 2009 stelt verzoeker beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad weigert zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker bij arrest nr. 32 775 van 16 oktober 2009.

Op 8 oktober 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 3 november 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 20 november 2009 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 2 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

Aan verzoeker wordt tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 29 december 2009 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 30 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot vasthouden in een welbepaalde plaats.

Tevens wordt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 8 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“Overwegende dat de betrokkene op 5 december 2008 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 4 mei 2009 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 6 juli 2009 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 16 oktober 2009 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 20 november 2009 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 2 december 2009. Overwegende dat de betrokkene op 29 december 2009 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een 'declaration and testimonial' naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat in dit document ingegaan wordt op de reden die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijk document dan ook reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat het een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat de betrokkene een attest van de politie naar voren brengt waarin uiteengezet wordt waarom de betrokkene zijn land van herkomst verlaten zou hebben waarbij opgemerkt moet worden dat de gebeurtenissen die hierin vermeld worden speelden tijdens het verblijf van de betrokkene in zijn land van herkomst, dat de betrokkene een dergelijk attest reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat het een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij heeft vernomen dat zijn familie het land heeft verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat deze verklaringen betrekking hebben op de reden die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties, dat het loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene een brief naar voren brengt die volgens hem afkomstig is van zijn

broer waarin deze de betrokkene oproept niet terug te keren naar zijn land van herkomst waarbij opgemerkt moet worden dat deze brief terugslaat op de reden die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties, dat het een volledig handgeschreven document betreft, dat het dan ook door eender wie, eender waar, eender wanneer geschreven kan zijn. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd geweest zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat de enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

Op 20 januari 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard.

2. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing op die is afgeleid uit artikel 51/8, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Aangezien uit het onderzoek van het beroep zoals verder uiteengezet in het arrest, blijkt dat de zaak slechts korte debatten vereist en dat het annulatieberoep dient te worden verworpen, is er geen noodzaak om op deze exceptie in te gaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan.

Eerste middel: Schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het vertrouwensbeginsel;

Overwegende dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat;

Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig [1 I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, nr. 2, met verwijzing naar o.m.R.v.St. nr. 25.491, 18 juni 1985; R.v.St. nr. 74.935, 3 juli 1998.]

Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid) [2 A. VAN MENSEL, "De uitdrukkelijke motiveringsplicht", in X, De doorwerking van het publiekrecht in het privaatrecht, Gent, Mys & Breesch, 1997, (203) nrs. 228-258.]

Dat in casu niet aan het draagkrachtvereiste (feitelijke aanvaardbaarheid en de juridische aanvaardbaarheid) is voldaan, temeer de bestreden beslissing verkeerdelijk stelt dat de door verzoeker aangebrachte gegevens geen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet; Dat artikel 51/8 stelt dat "De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen beslaan van (...)"

*Dat verzoeker immers volgende documenten heeft voorgelegd aan de Dienst Vreemdelingenzaken teneinde zijn vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 Conventie van Genève aan te tonen:
Verklaring van de oom van verzoeker, 16 november 2009 Document van de Politie, 12 december 2009
Dat in onderhavig geval verzoeker nieuwe gegevens aangaande een oud feit, alsook nieuwe feiten heeft aangehaald, die ontegensprekelijk nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 Vw.;*
Dat de verwerende partij onterecht van oordeel was dat de door verzoeker aangehaalde gegevens geen "nieuwe gegevens" uitmaken in de zin van artikel 51/8 Vw., terwijl ze haar beslissing om tot dit besluit te komen op gegevens ent die eerder betrekking hebben op de bewijswaarde van sommige nieuwe gegevens in het licht van de bewijzen die reeds verzameld zijn;
Met betrekking tot de verklaring van de oom van verzoeker stelt de verwerende partij dat het een volledig handgeschreven document is.
Dienaangaande moet worden opgemerkt dat de echtheid van dergelijk document in vraag wordt gesteld, wat als dusdanig geen weerslag mag hebben op het al dan niet nieuw karakter van dit gegeven; Het is aan de overheid dit nieuw element in het licht van de verdeling van de bewijslast inzake de vrees voor vervolging te beoordelen en dasgevallend het "vals" karakter ervan aan te tonen;
Dienaangaande moet worden opgemerkt dat deze overweging niet ernstig is om de door verzoeker aangebrachte documenten niet in aanmerking te nemen als zijnde nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 Vw., a fortiori het evident is dat deze documenten betrekking hebben op de vroegere activiteiten van verzoeker.
Dat deze elementen wel degelijk nieuwe gegevens zijn, in die zin dat ze een nieuw feit aanbrengen, of een bewijs van een oud feit aanvoeren:
Met betrekking tot de attest van de politie naar voren te brengen, stelt de verwerende partij dat verzoeker een dergelijk attest reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag.
Dat hij dit attest reeds naar voren had kunnen brengen doet hier niets ter zake, gelet op het gegeven dat de dagtekening duidelijk dateert van na de laatste zitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd 16 oktober 2009, zodat volgens de vast rechtspraak van de Raad van state, dit element een nieuw gegeven is.
Bijgevolg diende de overheid deze elementen te beschouwen als zijnde nieuwe elementen in de zin van 51/8 Vw.;
Dat bijgevolg de beslissing die stelt dat er geen nieuwe elementen zijn, in strijd is met artikel 51/8 Vw.;
Dat in casu de bestreden beslissing niet steunt op motieven die onderbouwd worden door de feiten eigen aan deze zaak, zodat er sprake is van een stereotype motivering;
Dat de Raad van State meermaals stelde dat een stereotype motivering geenszins een adequate motivering uitmaakt in de zin van artikel 2 en 3 van de wet aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen [3 R.v.St., 7 juni 1995, RDE 1995, n° 84, p. 298; R.v.St., 14 augustus 1992, RDE 1994, n° 77, p 82.];
Dat dit eveneens het standpunt is van het Hof van Cassatie [4 Cass, 18 december 1996, P961535F, juridat.be];
Dat uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen vereist zijn."

3.2. In de nota repliceert verwerende partij vooreerst dat verzoeker de schending van het vertrouwensbeginsel niet naar behoren toelicht zodat dit onderdeel van het middel volgens verwerende partij als onontvankelijk dient te worden beschouwd. Verwerende partij stelt hierbij dat zij zich niet met kennis van zaken kan verdedigen bij gebrek aan een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden. Bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State gaat verwerende partij verder dat ook indien in de toelichting van het middel door verzoeker slechts op zeer algemene wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, het verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk is hoe deze rechtsregels volgens verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden. Betreffende de schending van de motiveringsverplichting laat verwerende partij gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar er ook in slaagt de motieven vevat in de bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven van de bestreden beslissing. Verwerende partij is van mening dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij deze kritiek. Verwerende partij stelt dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen is omkleed, daar zowel de juridische als de feitelijke grondslag zijn vermeld. Bovendien blijkt bij lezing van de

bestreden beslissing genoegzaam de inhoud ervan zodat de bestreden beslissing aan verzoeker voldoende inzicht verschaft om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken en daarmee het doel is bereikt dat met de formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Verwerende partij is van mening dat er geen sprake is van een stereotiepe motivering daar de bestreden beslissing concreet ingaat op de situatie van verzoeker en de door hem naar voor gebrachte stukken. Verwerende partij wijst erop dat verzoekers uiteenzetting hieraan geen afbreuk kan doen en meent dan ook dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is. Geheel ten overvloede en in antwoord op verzoekers concrete kritiek laat verwerende partij gelden dat uit de motivering van de bestreden beslissing alsook uit de stukken van het administratief dossier afdoende blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geheel terecht heeft beslist om de derde asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft volgens verwerende partij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels, artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet inclusief, gehandeld. Verwerende partij verwijst naar de bewoordingen van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en benadrukt hierbij dat verzoeker nieuwe gegevens dient aan te brengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet waarbij deze gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoeker ze had kunnen aanbrengen. Verwerende partij is van mening dat de vage en ongestaafde beschouwingen van verzoeker niet van die aard zijn om afbreuk te kunnen doen aan de bestreden beslissing daar verzoeker op geen enkele manier aantoonbaar is aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Betreffende het attest van de politie en de brief van verzoekers broer meent verwerende partij, bij verwijzing naar de motivering van de bestreden beslissing, dat verzoeker niet ernstig is waar hij stelt dat hij voornoemd attest niet in een vorige asielprocedure naar voor kon brengen, te meer daar ook de brief van verzoekers broer betrekking heeft op de reden die verzoeker zou hebben gehad om zijn land van herkomst te verlaten. Verwerende partij duidt er bijgevolg op dat dit geen nieuwe gegevens zijn die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Verwerende partij meent dat de beschouwingen in verzoekers inleidend verzoekschrift elke juridische grondslag missen en dat door de gemachtigde van de staatssecretaris terecht werd beslist om de derde asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure, dat hij geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In de mate waarin verzoeker verder in zijn middel betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is en de bijkomende elementen die door verzoeker werden aangebracht niet in rekening

worden genomen, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister of de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister of de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dit is het determinerend motief waarom de derde asielaanvraag van verzoeker niet in overweging werd genomen.

3.4. Verzoeker uit kritiek op de motivering van de bestreden beslissing waar wordt overwogen dat de door verzoeker aangebrachte gegevens geen nieuwe elementen zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoeker strookt deze interpretatie door verwerende partij niet met de vereisten van de juridische en de feitelijke aanvaardbaarheid waaraan de motivering van de beslissing dient te voldoen, wil zij draagkrachtig zijn. Verzoeker voert aan dat de verklaring van zijn oom van 16 december 2009 en het attest van de politie van 12 december 2009 ontegensprekelijk nieuwe elementen uitmaken daar voornoemde stukken een nieuw feit aanbrengen of een bewijs van een oud feit aanvoeren. Verzoeker werpt hierbij op dat verwerende partij haar beslissing steunt op gegevens die eerder betrekking hebben op de bewijswaarde van sommige nieuwe gegevens in het licht van de bewijzen die reeds verzameld werden. Zo stelt verzoeker met betrekking tot de verklaring van zijn oom dat verwerende partij, bij de opmerking dat dit een volledig handgeschreven document is, de echtheid

van dit document in vraag stelt, terwijl dit geen weerslag mag hebben op het al dan niet nieuwe karakter van dit element. Verzoeker is van mening dat het aan de overheid is om dit element in het kader van de verdeling van de bewijslast inzake de vrees voor vervolging te beoordelen en het “vals” karakter ervan aan te tonen. Met betrekking tot het attest van de politie werpt verzoeker op dat het argument dat hij dit attest reeds naar voor had kunnen brengen ter gelegenheid van zijn eerste asielaanvraag hier niets ter zake doet, gelet op het feit dat de dagtekening dateert van na de laatste zitting voor de Raad van 16 oktober 2009. Verzoeker houdt hierbij nog voor dat dit element derhalve volgens vaste rechtspraak van de Raad van State een nieuw gegeven uitmaakt. Verzoeker meent aldus dat de bestreden beslissing niet steunt op feiten eigen aan de zaak en stelt, bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en het Hof van Cassatie, dat er sprake is van een stereotiepe motivering.

3.5. Er dient opgemerkt te worden dat de elementen die verzoeker ter gelegenheid van zijn derde asielaanvraag heeft aangebracht, namelijk de verklaring van verzoekers oom en het attest van de politie, weliswaar ‘nieuw’ kunnen zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van verwerende partij, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Er dient bovendien opgemerkt te worden dat verzoeker ter gelegenheid van zijn derde asielaanvraag zelf het volgende stelt: *“Ik heb documenten mee die bewijzen dat mijn leven in gevaar is”, “de mensen die mij willen vermoorden zitten nog steeds in gevaar” en “ik ken geen vrede in mijn land omwille van mijn situatie”*. Tevens stelt verzoeker in het verzoekschrift zelf het volgende: *“(…) het evident is dat deze documenten betrekking hebben op de vroegere activiteiten van verzoeker”*. Verzoeker baseert zich ter gelegenheid van zijn derde asielaanvraag aldus nog steeds op de feiten en verklaringen die hij bij zijn eerste asielrelaas uiteen zette en lijkt in onderhavig verzoekschrift te pogen de geloofwaardigheid van zijn eerste asielrelaas te bewijzen. Over deze eerste asielaanvraag werd reeds geoordeeld dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kan doen gelden en dat hij niet voldoet aan de voorwaarden om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen ‘nieuwe gegevens’ uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij verzoeker (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft niet de verplichting om in de plaats van verzoeker de nodige bewijsstukken te verzamelen en te onderzoeken of verzoeker al dan niet nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht. Het komt in de eerste plaats aan de betrokkene toe aan te tonen dat de stukken nieuwe elementen bevatten én dat een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade bestaat met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel volgens hetwelk de bewijslast valt op de ‘kandidaat-vluchteling’. Dienvolgens kan verzoeker het argument dat het aan de overheid is om de door verzoeker aangebrachte elementen in het kader van de verdeling van de bewijslast inzake de vrees voor vervolging te beoordelen en het “vals” karakter ervan aan te tonen, niet dienstig aanvoeren.

In de mate waarin verzoeker bij voornoemd argument over de verdeling van de bewijslast aan de Raad lijkt te vragen om een nieuwe beoordeling van zijn derde asielaanvraag te maken, moet worden benadrukt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Het feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van verwerende partij maakt op zich uiteraard geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uit.

3.6. Waar verzoeker met betrekking tot het attest van de politie opwerpt dat het argument dat hij dit attest reeds naar voor had kunnen brengen ter gelegenheid van zijn eerste asielaanvraag hier niets ter zake doet, gelet op het feit dat de dagtekening dateert van na de laatste zitting voor de Raad van 16 oktober 2009, dient het volgende te worden opgemerkt.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld: *“Overwegende dat de betrokkene een attest van de politie naar voren brengt waarin uiteengezet wordt waarom de betrokkene zijn land van herkomst verlaten zou hebben waarbij opgemerkt moet worden dat de gebeurtenissen die hierin vermeld worden speelden tijdens het verblijf van de betrokkene in zijn land van herkomst, dat de*

betrokkene een dergelijk attest reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat het een gesolliciteerd karakter heeft”.

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker het motief van de bestreden beslissing dat in het attest van de politie wordt uiteengezet waarom verzoeker zijn land van herkomst zou hebben verlaten en dat de gebeurtenissen die hierin vermeld worden, speelden tijdens het verblijf van verzoeker in zijn land van herkomst, niet betwist. Tevens dient vastgesteld te worden dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de eerste asielaanvraag van verzoeker bij arrest van de Raad nr. 32 775 van 16 oktober 2009 werd afgewezen omdat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kan doen gelden en dat hij niet voldoet aan de voorwaarden om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen. Er dient derhalve te worden gesteld dat het betrokken attest van 12 december 2009 geen betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van verzoekers eerste asielverzoek. Dienvolgens acht de Raad deze motivering van de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker, naast het louter wijzen op de dagtekening van het attest, in zijn verzoekschrift niet uiteenzet waarom hij dit document niet eerder naar voor had kunnen brengen, of op welke wijze dit attest een nieuw element zou uitmaken. Hij slaagt er bijgevolg niet in aan te tonen dat het gaat om gegevens die nog niet werden aangehaald in de vorige asielprocedure, dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, waarbij deze gegevens betrekking hebben op feiten die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoeker ze had kunnen aanbrengen. Het begrip nieuwe gegevens heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Tevens dient te worden opgemerkt dat, indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

3.7. Uit het voorgaande volgt dat door verzoeker niet wordt aangetoond dat hij nieuwe elementen in de zin van deze wetsbepaling heeft aangebracht waarmee verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Hieruit volgt dat de kritiek van verzoeker dat de Dienst Vreemdelingenzaken, gelet op de 'nieuwigheid' van de door hem aangebrachte elementen, diende te beslissen tot inoverwegingname van zijn asielaanvraag, niet dienend is daar hij er niet in geslaagd is aan te tonen dat de door hem aangevoerde 'nieuwe gegevens' 'nieuwe elementen' zijn in de zin van de genoemde wetsbepaling. Verwerende partij kon derhalve in alle redelijkheid besluiten dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangehaald. In de bestreden beslissing wordt bijgevolg terecht het volgende overwogen: *“Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”*

De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. De schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

3.8. In zoverre verzoeker de schending van het vertrouwensbeginsel inroept, dient te worden opgemerkt dat verzoeker nalaat aan te geven op welke wijze hij voornoemd beginsel geschonden acht zodat dit aspect van het enig middel als onontvankelijk dient te worden beschouwd.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET